

Карлу не здивувало, коли тітонька Жозетта не прийшла на похорон. Принесли непоказний вінок — білі квіти на ньому вже зів'яли. Чиєюсь невідомою рукою на листівці з чорного картону був надряпаний співчутливий напис «Спочивай з миром, Амеліє. Твоя любляча сестра Жозетта».

На панахиду зібралося менш як десяток людей. Карла знала, що її мати, Амелія, з якою завжди було важко порозумітися, здивувалася б навіть такій кількості. Власники будинку для літніх людей, які зобов'язані були бути там, двоє сусідів із вулиці Амелії, та ще Карла, Девід і Медді, що представляли родину. Едвард тижнем раніше виїхав до Південної Африки і не зміг повернутися так швидко. Але вінок, який він надіслав бабусі, був дуже милий.

Стоячи в крематорії і дивлячись, як тіло її матері зникає за завісою, Карла відчула перші хвили смутку і гніву. Смуток за матір'ю, для якої вона ніколи не почувалася достатньо хорошою, і злість за те, що Амелія і тітка Жозетта були такі далекі одна для одної понад сорок років. Вона писала Жозетті, коли Амелія потрапила до будинку для літніх людей, — головним чином, щоб повідомити їй про сестру-близнючку, проте Карла все ж мала невелику надію, що Жозетта відвідає сестру, і вони налагодять

стосунки, що розірвалися цілі десятиліття тому. Але цього не сталося.

Жозетта написала у відповідь, що їй дуже шкода чути про погіршення здоров'я Амелії, але вона не приїде до Англії, щоб побачити її востаннє: *«Це безглуздо, бо, як ти кажеш, розум Амелії відключився, і вона мене не впізнає. Це було б так само безглуздо, якби вона все ще була при тямі, бо тоді вона не захотіла б мене бачити»*.

Розлючена Карла хотіла відповісти: *«Приїдь заради мене, щоб я могла повірити, що ви колись були небайдужі одна до одної. Що десь у тьмяному і далекому минулому існувала любляча сім'я, у якій люди підтримували одне одного, ще до того, як ми стали прототипом сучасної нездорової сім'ї»*. Але вона зрозуміла правду в словах Жозетти і зітхнула, перш ніж викинути листа.

* * *

Жозетта сиділа під променями сонця у своєму улюбленому кафе на набережній у Монако, перед нею на століку холонула кава, а її думки літали в минулому. Вони з Амелією часто сідали на потяг з Антіба і цілими днями блукали територією князівства, сподіваючись побачити когось із відомих людей. Однак сьогодні вона згадувала про давній візит, який мав змінити все в їхньому житті. Сьогодні, вперше за багато років, вона сідала на потяг до Монако, щоб попрощатися з сестрою в князівстві, де десятки років тому вона отримала звістку, яка поклала початок низці подій, що зрештою змінили хід її власного життя.

Це був час Каннського кінофестивалю, і Амелія з Жозеттою сиділи у вуличному «Кафе де Парі», сподіваючись побачити знаменитостей, які виходитимуть з готелю «Готель де Пари». **Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>** Або навіть

тих, хто підійматиметься сходами до казино, щоб зіграти в рулетку.

Жозетта вигукнула: «Швидше подивись туди! Я впевнена, що це Саша Дістель», — і повернулася до Амелії, щоб переконатися, що та дивиться у правильному напрямку, але, на свій жах, побачила, що Амелія сидить зі сльозами на обличчі.

— Que se passe-t-il?

— Я вагітна.

Приголомшена, Жозетта втупилася у свою близнючку.

— Це той Роберт, моряк? — нарешті запитала вона. Амелія розповіла їй, що кілька тижнів тому познайомилася з членом екіпажу однієї з дорогих яхт. Йому було двадцять три роки, він проводив літо після закінчення навчання, працюючи на одній із престижних яхт, а потім повернувся додому і розпочав свою банківську кар'єру.

Амелія кивнула.

— Тато вб'є вас обох, — сказала Жозетта і на мить замовкла. — А що про це думає Роберт?

— Je ne lui ai pas encore dit." Ти перша, хто дізнався, — прошепотіла Амелія. — Я сподівалася, що ти допоможеш мені вирішити, що робити.

— Коли ти плануєш побачити Роберта знову?

— Яхта має повернутися в порт завтра вдень, тож, можливо, ми зустрінемося на нашому звичному місці ввечері.

— Ти маєш йому сказати. Щойно це станеться і ми дізнаємося його реакцію, то зможемо вирішити, що тобі робити. — Жозетта подивилася на сестру. — Ти кохаєш його? Хочеш залишити дитину? Хочеш, щоб він одружився з тобою?

* Що сталося? (фр.)

** Я йому ще не сказала (фр.).

— Так. Ні. Так. Я не знаю, чого я хочу, крім того, що не хочу бути вагітною.

— Але ж ти вагітна, — сказала Жозетта, коли її вразила раптова думка. — Ти ж не ходила до лікаря Лефевра, чи не так? — Вона була впевнена, що старий сімейний лікар пішов би одразу до їхнього батька.

Амелія похитала головою.

— Je ne suis pas si bête. Я пішла до лікаря в Каннах.

Жозетта схопила сестру за руку.

— Якщо Роберт справжній чоловік, як я думаю, він одружиться з тобою.

— Але він житиме в Англії. Я не хочу їхати звідси і жити там. Я нікого не буду знати, а його сім'я, напевно, зненавидить мене, і...

— Припини. Тебе ніхто не зненавидить. А коли ти вийдеш заміж за Роберта і переїдеш туди, я буду твоєю постійною гостею. Тітонька Жозетта. Уяви собі! — Жозетта подивилася на сестру і стиснула її руку. — Постарайся не хвилюватися. Що б не сталося, я на твоєму боці.

Наступного вечора шокований Роберт одразу ж сказав, що вони одружаться, коли Амелія повідомила йому, що вагітна. Він навіть не злякався гніву її батька, міцно тримаючи її за руку, коли вони разом повідомили цю новину.

Тепер, роками пізніше, Жозетта визнає, що новина Амелії того дня стала основою для тріщини, яка розірве їхню сім'ю менш ніж за п'ять років. Якби Амелія ніколи не зустріла Роберта, стільки життів було б прожито по-іншому! Вона, Жозетта, не віддалилася б від усіх людей, яких любила найбільше, мала б стабільне життя замість того, щоб постійно переїжджати з одного місця на інше, вийшла б заміж і створила сім'ю...

* Я не настільки дурна (фр.).

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Ще кави, мадам?

Жозетта повернулася думками до теперішнього. Вона похитала головою.

— Ні, дякую.

Вона заплатила за недопиту холодну каву, а потім підвелася і попрямувала до старого міста і собору.

Піднімаючись сходами й прогулюючись садами до палацу, Жозетта не поспішала, зупиняючись раз чи двічі, щоб помилуватися видом на місто і гавань. Зрештою вона пройшла під аркою, обійшла скульптуру сумнозвісного монаха і засновника королівської сім'ї Монако Франсуа Грімальді, яка особисто її завжди лякала, і вийшла на територію палацу.

Велике відкрите подвір'я перед палацом, як завжди, кишіло туристами, і Жозетта діагонально перетнула його, прямуючи до маленької вулички, що вела вниз до собору. Перед тим, як дійти до сходів, що вели до входу, вона витягла з сумки шарф, схожий на вуаль, і накинула його на голову, поглянувши при цьому на годинник. Якраз вчасно. Якраз починався англійський похорон.

Всередині собору панувала тиха і побожна атмосфера. Жозетта обережно запалила свічку і поставила її на підставку, прошепотівши про себе: «Спочивай з миром, Амеліє. Je ne t'oublierai jamais, ma soeur chérie». Вона постояла з заплющеними очима, подумки прощаючись із сестрою, яка з невідомої досі причини викреслила її зі свого життя багато років тому. Тепер смерть зробила останній, незворотний крок у приховуванні того, що сталося між ними багато років тому.

Відколи до неї дійшла звістка про смерть Амелії, Жозетта чекала, що скорбота поглине її. І от тепер перед мерехтливими свічками сльози навернулися на очі разом

* Я ніколи не забуду тебе, моя люба сестричко (фр.).

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>